

Jednoho pastora jsem se ptal na odhad, kolik členů u nich ve sboru by asi tak umělo vysvětlit Dobrou zprávu a přivést k Pánu Ježíši člověka, který má zjevný duchovní zájem.

(Nemyslím takové ty protivy, kteří mají ke všemu připomínky.) Odpověď mě překvapila: „Nevím. A nezajímá mě to!“ Když jsem se tvářil nechápavě, bratr pastor mi svůj pohled dovysvětlil: „Stačí, když je přivedou do shromáždění nebo na jiné setkání. Tam se dozvedí všechno potřebné.“ Zůstal jsem jako opařený.

Vím, že u nich ve sboru pořádají aktivity, kam na příklad věřící rodiny zvou nevěřící rodiny. To je skvělé! Rozumím i myšlence, že sdílet Dobrou zprávu v rámci společenství má svoji zvláštní sílu! Zarazila mě ale představa, že podstatou získávání lidí pro Pána Ježíše má být jakoby pouze pozvání do církve nebo na nějaké setkání.

Až do té míry, že věřící snad ani nepotřebují vlastní dovednost vysvětlit evangelium a vést člověka k Pánu Ježíši.

Přemýšlím, jak by asi vypadala církev ve Skutcích apoštolů, kdyby tam uplatňovali tuhle představu, že stačí přátele pozvat do shromáždění. Hm, a taky přemýšlím, jestli tahle - celkem vžitá - představa není náhodou jedním z důvodů, proč evangelikální církev u nás vypadá, jak vypadá. Tedy že je tak málo početná, docela utápnutá, a hlavně poněkud neplodná. I když je kolem tolik lidí, kteří duchovně hledají!